

עלי מרפא
שער הגליון
יין הונגרי
למעשה
בני היכלא

- פסח חדש לגמרי
- בתוך המשכן של הצדיק
- זהירות תאונת ממון!!
- הוצאתי והצלתי
- היכן הייתם
- התורה הזמנית
- התחלת תורה ל"ו
- הכלים הנכונים לקבל את האור
- יצא הדיבור מהגלות
- אדם כי יקריב מכב
- נקודות חיפוך מתוך הלכות פסח
- האמנם אתחודש בפסח הזה?
- הכנת הבית לפסח ב'

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

הנה מגיע פסח חדש
שעוד לא היה מעולם!!

יום ד' שמיני תקצ"ב

ויערב לך שמחת החג ותזכה לקבל הפסח הקדוש הבא עלינו לטובה בשמחה וטוב לב, והעקר שאיך שאתה אוהב עתה אף על פי כן יהיו בעיניך פחדים כל סדר העבודה של פסח וספירה וכו' כי אף על פי כן יהיו נעשין נפלאות חדשות לטובה עם כל אחד מיישראל בחג הקדוש הזה וגם אתה בכלל בודאי, בפרט שאנו זוכין לדע' מבעל הנפלאות אשר כל דבריו ודרכיו והתמימים והעמקים שהשאינו לנו ידענו טובה כלם נפלאים פלאי פלאות עד אין חקר, ודי' בעת בזה לשמח נמשך אף שרוא, וגם אנכי אין לי שום שמחה וחיית פי אם על פי הדברים הנ"ל.

ויתר מזה תבין מעצמך כי כבר דברנו תהלה לאל הרבה בזה, אף העקר לזכרם מחדש בכל יום בפרט בשני הזמנים הקדושים באלה אשר מצוה עלינו להרבות לספר ביציאת מצרים בכל דור ובכל שנה ושנה.

ונמש' יודעת מאד שאין בכל העולם מי שיזע וירגיש נפלאות באלה באשר זכינו אנחנו בעיניו, אשר לאה הפה לדבר והרעיון להכיל עצם הנפלאות אשר עשה עמנו אדון הנפלאות לזכות לקבל אורות עצמות ונראות באלה מאוד האורות וכו' וכו', עד הפה עתה ודמיו וכו'.

עלינו לבלות ימינו על זה להודות להלל לשבח וכו' בכל יום ויום למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלה בדור הזה, בפרט בעת זאת בפסח שמצוה להרבות בספור נפלאות אשר עשה עמנו השם יתברך ואשר הוא עושה עמנו בכל דור ודור. דברי אביך המצפה לשמח בישועתו יתברך בכל עת, נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ד	משנה ברוח נזיר ה"ב	דף חומי נזיר מוסה	ימי מוהר"ת
שבת	ג	עא:	קכב	נז.	סא	קט
א	ד	עב.	קכג	נז.	סב	קי
ב	ה	עב:	קכד	נח.	סג	קיב
ג	ו	עג.	קכה	נח:	סד	קיד
ד	ז	עג:	קכו	נט.	סה	קיו
ה	ח	עד:	קכז	נט:	סו	קיז
ו	ט	עד:	קכח	ס.	ב	קטו

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ג ל"ד

דרוש בדחיפות אוויר נקי

האוויר מזוהם מאוד וכל אחד שואף לקצת הבל פה שאין בו חטא. ניתן להשיג במשכן של רבינו.

פרשת ויקרא היא הפרשה הראשונה שנהוג ללמוד עם תינוקות של בית רבן כדי שיבואו טהורים ויתעסקו בטהרה. לילדים יש הבל פה נקי מחטא, הבעיה היא שכל ילד הופך לאיש מבוגר, אנשים מבוגרים מרגישים בדרך כלל רחוקים מהטהרה של ימי הילדות. האם הטהרה נחלתם הבלעדית של ילדים?

רבינו כותב על בית יוצר מופלא בו מייצרים טהרה ובוראים הבל פה שאין בו חטא, למקום הזה קוראים משכן, ומי שבונה אותו הם הצדיקים. לא כל אחד יכול לבנות משכן, בונה המשכן מוכרח להיות רועה נפשות, ואחת מסגולותיו היסודיות של רועה נאמן היא היכולת ללמוד זכות על כל יהודי ולדלות ממנו את הטוב הגנוז, גם אם זו נקודה אחת טובה הקבורה בין תשע מאות תשעים ותשע חלקים של רע ופסולת.

הטוב הגנוז

הרועה הנאמן הוא אמן של ממש בזיהוי טוב גנוז, עד שהטוב נמשך לקראתו מאליו ומשתוקק לדבוק בו. משה רבינו הקים את המשכן לא רק מקרשים ועורות אלא מאוסף עצום של נקודות טובות שנסאבו אליו מתוך רצונם הפנימי של רבבות התורמים שלא חדלו להרעיף את נדבת ליבם לתרומת המשכן עד שהכריחו אותם לחדול.

טהרה איננה נחלתם הבלעדית של ילדים, כל אדם יכול להתחיל לנשום טהרה ולהיות למפיץ אור וטוב בתוכו פנימה ובסביבתו, צריך להתחבר למשכן בו מייצרים הבל פה שאין בו חטא.

כך זכות

משה רבינו ידע שכדי להחזיר יהודי ממרחבי האובדן של כף חובה אל הקדושה שבתוך כף זכות צריכים לקרוא לו מתוך הנקודה הקטנה ביותר של הטוב שעוד נמצאת בו, הנקודה הטובה קטנה אמנם אבל היא השער היחידי דרכו אפשר להחזיר נפש אבודה ולהכניסה בכף זכות.

אנחנו חיים בתוך זיהום אוויר קיצוני, האנושות פולטת הבל פה רע, הרבה פסולת והרבה רעלים ואדם גדל לתוך האוויר הזה ומאבד עם הזמן את התמימות ואת הטהרה שליוותה אותו פעם, כשהיה ילד. אפשר לעשות את מה שרוב העולם יודעים לעשות - להצטרף למקהלה ולהוסיף ליקום עוד הבל פה של חטא. אבל אפשר להיכנס ל'חידו' של הצדיק, להצטרף לכיתה של משה רבינו ולהתחיל לקבל הבל פה חדש, שאין בו חטא.

טהרה איננה נחלתם הבלעדית של ילדים, כל אדם יכול להתחיל לנשום טהרה ולהיות למפיץ אור וטוב בתוכו פנימה ובסביבתו, צריך להתחבר למשכן בו מייצרים הבל פה שאין בו חטא.

(ע"פ ליקו"מ רפ"ב, וליקו"ה תחומין ו')

הגוונים שבממון

רבינו כותב בספר המידות: ישנה גאווה הטמונה עמוק בנפש עד שהאדם אינו מבחין בה כלל. זהו מין גאווה מסתרת ונעלמת - אומר רבינו - שאז מזמינים לו מן השמיים חלומות כאלה שעל ידם נחשפת הגאווה הטמונה, והוא מגלה שאי שם מקננת אצלו גאווה נסתרת שעד כה לא ידע על קיומה. זה היה טמיר ונעלם...

נו, מי יכול היה לדעת מזה? וכי אצלו נמצאת גאווה נעלמת ונסתרת והוא אינו מבחין בה?! אלא שמראין לו חלומות כאלה שעל ידם הוא רואה ומרגיש שאכן - הוא לקוי במידת הגאווה.

כך הם פני הדברים גם בעניין ממון. האדם אינו יודע מאומה, הוא שואל את עצמו מה כל כך רע בטיבו של ממון זה?! מה כל כך רע בה? מה זה כבר?!

למטבע יש שני צדדים. כך אומר רבינו בתורה כ"ה. מצד אחד יש בממון 'גוונין עילאין' שיכול להזהיר כזוהר הרקיע, שזה כמובן דבר נשגב ביותר... ולעומת זאת מצד שני, עלול הממון להפוך חלילה לעבודה זרה, ל'חרון אף'. והרי למטבע יש אותה צורה, ובכל זאת: אצל האחד היא מאירה בגוונין עילאין, ולאחד נודף ממנה חרון אף.

כל עניין ועניין שרבינו אומר לנו, צריכים לקחת זאת היטב לתשומת ליבנו ולעבוד את ה' עד השלמות בעניין הזה, ובפרט בנושא הממון עליו סיפר רבינו (מעשה מבעל תפילה): "כשאספו את כל אנשי המלך, הראה המלך לגיבור את הדרך שעל ידה מגיעים אל החרב. ויש שם מטבח והמטבח נסתר ונעלם ואינו נראה כלל. והרחק מהמטבח בוער אש, והאש עוברת דרך הצינורות מתחת לאדמה עד שמגיעה למטבח, והמאכלים מתבשלים על ידה. ואם כי האש נמצאת במרחק רב וכלל לא רואים את הלהב, אעפ"כ המאכלים מתבשלים כראוי. ומאכלים אלו - אומר רבינו - מי שטועם מהם ימאס את הממון, הוא זורק את הכסף... כך זה אצל כל מי שרק יטעום מהמאכלים הללו. אמר המלך לגיבור: תן להם לטעום מהמאכלים, וממילא הם כבר יזרקו את הכסף!!!"

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

אמרו חז"ל בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. החפץ חיים מוכיח (כלל ב במ"ח סק"א) שאי אפשר לפרש כפשוטו שיקבץ ג' אנשים וידבר מה שלבו חפץ ח"ו, הרי פשוט שעובר על איסור לשה"ר, ואדברה כל שיתרבו השומעים חטאו חמור יותר שמכשילים בשמיעת וקבלת לשה"ר. ולכן הביא הח"ח פירושי הראשונים במאמר זה:

דעת התוספות שם ובב"ב לט: שאדם המדבר לפני ג' אנשים, יודע שהדיבור יגיע לאותו אדם שמדבר עליו, ולכן נחשב כמדבר לפניו ממש, אשע"כ כשמבקש לומר דבר שניתן לפרשו לשבח או לגנות, וזה תלוי באופן האמירה, ולמשל, כששאלו איפה ניתן למצוא אש? והשיב 'לא תמצא אש אלא בבית פלוני שמבשלים שם תמיד בשר ודגים.. שיש לפרש שהוא מרבה לבשל בבשל האורחים לשם מצוה, ויש לפרש שהוא רעבתן. כשמדברו לפני ג' ויודע שבסוף יודע הדבר, מותר לאומרו באופן פשוט.

כי המחלקת היא בחינת שוּנְאָה וְכַעַס, בחינת עֲצָבוּת שְׂבֵא מַהֲכֵלֵי הַתְּמוּדוֹת שְׁמַמִּירֵין וּמְחַלְפֵיין הַכֵּל, וּמְכַנְיִים סְבֻדוֹת שֶׁל שְׁקֵר בְּלֵב לְשׂוֹנֵא אֶת חֲבֵרוֹ הַבָּנִים;

ליקוטי הלכות, ברכות הודאה ו, מו

אור חדש בביעור חמץ

והגאווה של האדם מתגבר על ידי האכילה שאוכל, שהרי האכילה היא מרימה את רוח האדם ומחייה אותו, ועל כן כאשר אוכל מאכל שנאחז בו אור העולם, ממילא מתגבר יישותו (תפילין ו').

שיעור חמץ - הכסיפו פניו: חז"ל שיערו את שיעור החמץ, אם הכסיפו פניו של הבצק, והיינו שאם אדם רואה שבא על ידי הענווה והשפלות שלו לידי בושה שמחליש אותו, אזי הוא בסכנה גדולה שהסטרא אחרא יכולה להיאחז בו ולהרחיקו (תפילין ו').

חמץ - מוחין דקטנות: החמץ יש בו אחיזה של מוחין דקטנות, ובזמן קטנות יכול הסטרא אחרא להיאחז באדם, ועל כן כאשר צריך להתחיל התחלה לצאת ממצרים להכיר את ה', יש להזהר ביותר ממוחין דקטנות.

ומשמעות העניין הוא, שהרי הענווה הוא דבר טוב מאוד והוא תכלית של קבלת התורה, להרגיש קטנות עצמו, אלא שכל זמן שאדם עדיין לא התקרב לה' על ידי התורה, אזי הסטרא אחרא יש לה אחיזה בקטנות והענווה שלו ויכול להפילו ולהחלישו, שלא ידע מכוחו, ועל כן בתחילה יש לברוח מהענווה הפסולה הזו, ולהתחזק מאוד בגדלות של התנוצצות המוחין המתגלה בפסח על ידי האכילת מצה, שהוא ענווה וביטול אבל מצד של התנוצצות עליון, של קרבת ה' (תפילין ו').

להכין הלב ליציאת מצרים: נס של יציאת מצרים הוא לא רק עצם היציאה, אלא יציאה משעבוד הדעת, שהמצרים הכניסו אותם לקטנות גדולה. ועל כן לא היו יכולים לצאת בבת אחת, אלא משה היה מוכן אותם, והיה סובב בין כל היהודים והקים תלמידים שיבשרו לעם את בשורת הגאולה, כדי שייכינו את עצמם, ואילו היה מוציאם בבת אחת ללא הכנה, ללא כל העשר מכות בהם התגלה יד ה' החזקה, אזי היה גאולה מ'ארץ מצרים אבל לא היה גאולה מ'שעבוד הדעת' של מצרים, והיינו כמו 'מצריים' מחוץ לארץ מצרים. ומובן שכך גם כל שנה, העניין תלוי בהכנת הלב

אמונה בעצמו: עיקר האולה תלוי באמונה בעצמו שהאדם יאמין שה' רוצה לקרבו ולגאלו מכל הרע, להכניסו בהיכלות הקדושה. ובכל שנה ושנה בערבי פסחים מתגבר מאוד הקטנות שלא להאמין בעצמו שרוצים אותו למעלה.

שיעור חימוץ - ח"י דקות: חז"ל קבעו השיעור של חימוץ ח"י דקות, כי צריך לבדוק כל מחשבה שחולף במח, אם הוא מחשבה שמאבד את הח"יות, אזי גם אם הוא מחשבה אמיתית, יש לבערו. (ליקו"ה פסח א')

חמץ - גאווה: החמץ רומז לגאווה ויישות היפך הביטול וההכנעה להשי"ת, כי החמץ נעשה על ידי ששוהה באויר העולם וכך תופח הבצק, וכנס בו רוח גבוהה ויישות. ואין זה רק בדרך רמז, כי כל היישות

הליכות

שיחות ומנהגים

שבת קודש

זי מיר אויסגעפֿרענט די אויגן, דערפֿאר זעה אף זינטש". והלשפרו מעשה זה למוהר"ג, הפסידו ויאמר: "אזוי איז! אזוי איז! פון יעדן 'לְכָבוֹד שֶׁבֶת' וְעוֹטֵר בַּאֲשַׁכּוֹן אֶ מְלֵאךָ" - "כָּךְ הֵדְבֵר! כָּךְ הֵדְבֵר! מִכָּל 'לְכָבוֹד שֶׁבֶת' נִבְרָא מְלֵאךָ". מוהר"ג צִטֵּט אָמַר: "יעדע אידישע טאכטער זאל אינאיינעם האָבן בײַם לעבט גענטישן, אזוי זאל דעם רב'נס אור לײַכטן אין אַלע עולמות" - "כָּל יֶטֶר אָל שְׁתָּבֵן גִּיעַת הַדְּלֵקֶת הַפְּרִיֹת (לְכָבוֹד שֶׁבֶת יוֹם טוֹב), שְׁפִמוּ פֶן כָּךְ אײר אױרױ שְׁל רַבֵּנוּ בְּכָל הַעוֹלָמוֹת".

הפליג פעם רבנו ז"ל מגדל הארת קדשת שבת, ואמר: "א ינגערמאן קען זיך פארענעקען צו השם יתברך אין א פרייטיג צונאכט, ער זאל נישט וויסן וואווי א נאכט איז אים אום געקומען" - "אַבְרָהָם יָכֹל לְכַסֵּף וּלְבַדּוֹ לֵאמֹר 'תִּבְרָךְ בָּלֵיל שֶׁבֶת כָּל כָּךְ, עַד שְׁלֹא יֵדַע לְהִינָן נִעְלָמָה וְנִבְרָה לֹו הַלְלָהּ". רבנו אמר: "פרייטיג צונאכט ערשט א צמאון צו השם יתברך" - "בְּלֵיל שֶׁבֶת קִדְשׁ שְׁרֵה (נְעוּלֵם) צְמִאון גְּדוּל מְלֵאכִים בְּבִיטִי שְׁפִלָה אֶת עַיִן" - "אזוי פיל מלאכים האָבן

בימות הרף היה שפוחה"ג"ת קרא שנים מקרא ואחד תרגום באשמורת הבקר. וק'שאלוה: "הרי אין תדבר מטכסם על פי דברי הא"ר הקדוש ענה מוהר"ג: "ניט אַלְצֵינִג טוהען מיר על פי הא"ר" - "לא אֶת הפל עושים אנו על פי דברי הא"ר ז"ל". גם לעת זקנתו של מוהר"ג תב'היו כְּבֵר חֵלֶשׁ קָרָא סֵדֶר שְׂמוֹת בְּיָמֵי שִׁשִּׁי לְפָנֵי חֲצוֹת הַיּוֹם בְּהִיטוּ עַד יוֹן מְנַסֵּר בְּתַפְלִין דְּרַבְנֵי תָּמ:

ספרי לפני מוהר"ג ת'שפ'שאלו את רבי משה ליב סאסובר מדוע נעשה הוא סג' נהור לעת זקנתו, אמר: "היות ש'אגתי געת ש'הולקת ביום חמישי לקנות הקמח, אומרת תפר ל'כבוד שבת'. וק'שמחמת המים, אומרת טוב. וק'שמנפח הקמח אומרת טוב ל'כבוד שבת'. וק'ש'היא ל'שה את העסה אומרת טוב ל'כבוד שבת'. ובלל ש'שי, כ'שהיא מתעוררת לקום בדי האפות את החלות, אומרת טוב ל'כבוד שבת'. וכן געת וכן געת התפ'שית חלקה אומרת טוב ל'כבוד שבת'. וכן געת עשיתה שאר מאכל וצדכי שבת, היא אומרת וחוזרת בכל פעם ל'כבוד שבת' ל'כבוד שבת'. על פן נבא כל כך הרבה מלאכים בביטוי שפלה את עיני" - "אזוי פיל מלאכים האָבן

היכן הייתם?

במשך כמה שעות למד אתו, ובעקבות כך החל רבי פנחס להימשך לחסידי ברסלב. במוחו הכתה ההכרה, כי כל ההתנגדות אליהם - בטעות מקורה. הוא עלה אל ציון רבינו והשתטח שם בתפילה מעומק הלב, מתוך רצון לזכות להתקרב אל הצדיק השוכן פה.

לימים עבר לגור בקיבליטש, שם שימש כמלמד, וקרב ילדים ונערים לדרכו של רבינו, כשהוא מלמד את דרך ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו. ביניהם היה רבי אהרן.

"כשרבי שמשון בארסקי חיתן את בתו הצעירה ביותר" - נזכר רבי לוי יצחק מדי דברו בפני חברים מקשיבים בעוד עובדה מאוצר זיכרונותיו הכביר - "נסעו כמה מאנ"ש באומן להשתתף בחתונה. אני לא נסעתי עמם. ר' ישראל כהן היה אז בקיבליטש ונסע גם הוא לחתונה. גם חמי הצטרף לנסיעה.

"לאחר מכן סיפר לי ר' ישראל כהן: הדרך החולפת בקיבליטש חוצה את היער, בדרכם הם היו צריכים לנסוע הלאה, והנה שומעים הם איזה קול ממעבה היער. זעקה הבוקעת מבין העצים. קולו של אדם המתבודד.

"זה היה חמי, בטרם יצטרף לעגלה הנוסעת לחתונה, רץ אל היער קודם לכן להשיח לבו לפני קונו... והקולות שהם שמעו, היו זעקותיו ביער לריבונו של עולם!

"לאחר מכן העגלה התקרבה עוד, והנה חמי עומד כבר וממתין להם כשחיוך נסוך על פניו. "אה, היכן הייתם?" מיד כאילו לא כלום...

"ר' ישראל כהן הרי היה יהודי עובד ה', והוא סיפר לי עובדה זאת בהתפעלות; "ראיתי יהודי מבוגר, חולה, ובנוסף עני ואביון - וכל כך מלא חיות ורעננות! חטף לו 'יער' והנה הוא כבר כאן עוד לפני שבאו והעגלה ממתנה לו..."

"נו" סיים רבי לוי יצחק, "הוא אכן עשה טוב!"

(ע"פ 'טעם זקנים' קי"ז)

בכל עת שהיה החסיד רבי לוי יצחק בנדר שח אודות חמיו, החסיד הנלהב רבי אהרן מקיבליטש, היו השומעים יכולים לחוש בעליל בהערצה העצומה שהוא רוחש לחותנו הגדול. גם יובל שנים לאחר הסתלקותו למרומים עדיין ניצבה דמותו הטהורה לנגד עיניו, בחיית וברעננות, ובעצם הזכרתו היה די כדי לעורר ולהלהיב את לבו שלו ואת לב שומעיו לעבודת ה' יתברך, בבחינת "מתי יגיעו מעשיי למעשיו".

כיושב סתר לחלות בני מלך נסיעת חסידים

ילד רך בשנים היה רבי אהרן, כאשר בנפלאות ההשגחה התוודע לדרכה של חסידות ברסלב. חסידות זו, שהיתה באותם ימים מוחרמת ונרדפת, מצאה לה מקום בקיבליטש, העיירה האוקראינית הקטנה, לאחר שהגיע להתגורר בעיר אברך ורבי פנחס שמו. רבי פנחס, שנולד למשפחה מחסידי טאלנא, היה גדול בתורה וביראה ומבקש אלוקים, הוא נהג לנסוע לצדיקי הדור ולהתאבק בעפר רגליהם. בהגיעו לפרקו לקחו אחד מחשובי העיר אומן לחתן, ולאחר נישואיו התגורר בעיר הזאת, כשלפרנסתו הוא עוסק ביצור נרות. האדמו"ר מטאלנא שהכיר ברום ערכו, מינהו לדבר בפני האברכים הצעירים ולהדריכם בעבודת ה'.

באחד הימים נכנס רבי פנחס אל הקלויז של חסידי ברסלב, נח עליו מבטו של רבי אברהם בן רבי נחמן מטולטשין שהיה אז אברך צעיר; הוא הרגיש בכיסופי לבו הטהורים של הנכנס, ופנה אליו במאור פנים: "אברך, עלה עימי לעזרת הנשים..."

רבי פנחס עלה עמו לעלייה הריקה, ורבי אברהם החל לומד איתו את התורה 'תיוקנין' שבליקוטי מוהר"ן (ח"א כ), כשהוא מספר לו על ה'מראה' שעליו מסופר בספר 'חיי מוהר"ן' הקשור לתורה זו.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ל"ו מאמר ב'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

בקרב עלי מרעיים לאכל את פשרי וכו' (תהלים כ"ז):

[א] וזהו כלל, כי כל נפש מישראל הוא משרש בשבעים נפש של בית יעקב. ושבעים נפש של בית יעקב, משרשים בשבעים פנים של תורה. וזה לעמת זה עשה האלקים, שפגגד שבעים נפש של בית יעקב, הם שבעים לשון. שכל לשון ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, מה שאין בהצדקה. ומחמת המדות האלו הם מרחקים משבעים פנים של תורה. וכשהנפש של בית יעקב באה בגלות תחת יד שבעים לשונות, הינו במדותיהם הרעים. אזי היא ראמת שבעין קליו, פיולדת שקדם הפדה היא צועקת שבעין קליו (זהו פיהם ומ"ט), פגגד שבעין תבין שבמזמור "יענך", שכל זה אי אפשר לה לילד:

וזהו כלל שכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, אזי מנסין ומצרפים את הנפש, בגלות של שבעים לשון, הינו בתאוותיהן. וכשהיא באה במדותיהן בגלות, אזי היא ראמת שבעין קליו. כי התגלות היא בחינת לדה, כי קדם התגלות של תורה, אזי היא בבחינת עבוד. שהתורה היא נעלם ממנו, פעצמים בבטן המלאה. בבחינת (דברים ל"א): "ואנכי הסתר אסתיר", הינו בגלות במדות הרעות של שבעים לשון. כי הקלפה קדמה לפרי, ומי שרוצה לאכל הפרי, צריך לשבר מקדם הקלפה. לכן קדם ההתגלות, מברך הנפש לבוא בגלות, הינו במדותיהם, פדי לשברם, ולבוא אחר כך להתגלות:

בעצמים בבטן המלאה

רבינו מבאר את כלל העבודה והמציאות שבעולם, שכל נפש מישראל מושרש בשבעים נפש של בית יעקב, אבל קודם שזוכה להתגלות בתורה ועבודה מוכרח לעבור בנסיון וצירוף של גלות בתאוות והמדות של השבעים לשון, ואז התורה היא בבחינת עיבור, וכשצועק שבעין קליו אזי זוכה לשבר הקליפה וזוכה להתגלות חדשה.

ומביא ע"ז רבינו את הלשון שאז התורה נעלם ממנו בעצמים בבטן המלאה, ובפסוק הכוונה כמו שאי אפשר למצוא עצם קטנה בתוך בטן מלאה, כך התורה נעלמת ונסתרת ממנו, אמנם באמת יש בזה כוונה עמוקה הרבה יותר, כי באמת לשון זה של בעצמים בבטן המלאה הוא לשון הפסוק בקהלת (יא, ה) "כאשר אינך יודע מה דרך הרוח, בעצמים בבטן המלאה ככה לא תדע את מעשה האלקים אשר יעשה את הכל" ומפרש רש"י שם שעצמים היינו דברים נעלמים ונסתרים, לשון עוצם עיניו, וכך הדברים האלו שהם עצומים ונכסים מהעיני כי הם בתוך הבטן המלאה, וכשם שאי אפשר לידע זאת ואת דרך הרוח כך אי אפשר לידע את מעשה האלקים, וזה מה שהביא רבינו את לשון הפסוק הזה, כי זהו מהות עניין ההסתרה הזאת של הקליפה הקודמת לפרי שהיא "מעשה האלקים אשר יעשה את הכל", כי הוא מסתרי פלאי הנהגותיו יתברך ומחמת שהאדם רחוק כל כך מזה אינו מסתכל כלל על הדבר כמו שהוא באמת ונדמה לו שהוא ריחוק שהוא מתרחק מהתורה, בעוד שבאמת דייקא זה הוא הדרך לזכות להתגלות אמיתית בתורה ועבודה, כי הוא הקליפה הקודמת לפרי שמוכרחים לעבור כדי ליבות אל הפרי.

ואנכי אסתר אסתיר

והמציאות הזאת היא עיקר הגלות, וכפי שמביא רבינו את הפסוק "ואנכי אסתר אסתיר", שנאמר על עוצם ההסתרה שבגלות, הסתרה שבתוך הסתרה (כמובא בליקוטי מוהר"ן סימן נ), ומדגיש רבינו שעיקר הגלות היא במידות הרעות של השבעים לשון, כי עיקר הגלות הוא לא מה שאנו בחו"ל בין הגויים וגוזרים עלינו גזירות, אף שגם זה הוא בוודאי

לעיבוד התבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

אמיליו אם נפל בכל פעם למה שפגל וקמנא לצלן. אך-על-פי-כן אל יסתפל על זה כלל, וישבח כל זה. למה??
פי זה היום והשעה שהוא עומד בו עתה עדין לא היה בעולם, ומי יודע מה יכול לזנות עדין עתה באותו היום ובאותה השעה!...
ליקוטי הלכות, בשר וחלב ד, א

הזוכה: יוסף כהן ירושלים

למה השי"ת "משנה הנהגת כל העולמות מראש ועד סוף בכל עת ורגע?" שם

חלק מהגלות, אבל עיקר הגלות הוא המדות והתאוות שמתגברים על הנפש הישראלית שזהו באמת ייסורים נוראים לנפש הישראלית, וזה עיקר הגלות שהוא ההסתרה שנרמזה לאדם שהוא רחוק כ"כ מהשי"ת והוא בהסתרה נוראה כזאת בבחינת "זאנכי אסתר אסתר", שזהו באמת עיקר הגלות.

כי לא תשכח מפי זרעו

אבל המשך הפסוק שם "וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו", שמרמז על התגלות פנימיות התורה [ע"י רשב"י שהוא זרעו של יוחאי שנרמז בס"ת של הפסוק הזה כמוזבא במאמר לכו חזו שבתחילת הליקוטי מוהר"ן]. כי עיקר העצה בעוצם התגברות הגלות הזאת מתגלה באור של הזוה"ק שמתגלה ע"י הצדיקים המופלגים ששם מתגלה השבעים פנים של תורה שעל ידיהם כל אחד ואחד יכול להיות קרוב להשי"ת בכל מקום ובכל מצב.

לרצות לאכול את הפרי

ומדגיש רבינו "מי שרוצה לאכול הפרי", צריך לשבר מקודם הקליפה, ובזה מונח עיקר הדרך והעצה איך לעבור את הגלות הנוראה הזאת של השבעים לשון שהם מדותיהם ותאוותיהן, שעיקר העצה והדרך היא "לרצות" לאכול את הפרי, שהוא ההתגלות בתורה ועבודה, וגם כשהוא עדיין רחוק מזה מאוד והוא בתוך הגלות של השבעים לשון שהם כל המדות והתאוות רעות, ונדמה לו שאין לו שום שייכות לקדושה, אף על פי כן צריך להתחזק מאוד שלא להניח את מקומו, ולהמשיך לרצות ולכסוף לבוא אל הקדושה, עד שיזכיר לעצמו בכל עת שזה הרצון האמיתי והפנימי שלו, ויתחזק מאוד שלא לעזוב את הרצון הזה בשום פנים ואופן, בבחינת "והוא יושב פתח האהל כחום היום", שאפילו שהוא בבחינת כחום היום שמתגבר עליו אש התאוות שהם בבחינת חום היום, אף על פי כן לא יניח את מקומו אלא ימשיך לשבת בפתח האהל של הקדושה להמתין ולרצון ולכסוף לזכות להיכנס אל האהל שהוא הפרי שבתוך הקליפה [וכפי שמבאר מוהר"ן בליקוטי הלכות הלכות אישות הלכה ד].

ע"י שלא יתייאש בוודאי יזכה בסוף אל הפרי

ואז כשלא יתייאש ויזכור תמיד את הרצון האמיתי והפנימי שלו, ממילא יצעק להשי"ת שבעין קליו, כי זהו הטבע של הנפש הישראלית שכשהיא בתוך הגלות של השבעים לשון היא צועקת להשי"ת, אלא שעיקר הסכנה הוא כשאדם נופל לייאוש ועצבות ונדמה לו שאין לו כלל שייכות אל הקדושה, אבל כשאדם מזכיר לעצמו את האמת לאמיתה שהוא חלק מהשבעים נפש של בית יעקב, והוא המשך של האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, והי"ב שבטי קה, וכל התאוות והנסיגות באמת אין להם שום שייכות אליו, אלא זה בירור שהוא מוכרח לעבור את הקליפה הקודמת לפרי כדי לזכות לפרי וכל הרצון האמיתי והפנימי שלו הוא לעבור את הברור בשלום ולזכות לאכול את הפרי, עי"ז ממילא הנפש מעצם טבעה תצעק את השבעין קליו, ועי"ז זה מתעוררים מידת הרחמים שע"י מתגלים הפנים של תורה, הן כמה שמקבל את ההסתכלות הנכונה על עצם הנסיון והבירור, והן מה שמקבל את הכח והעצה להחזיק מעמד במצב של הנסיון והבירור, כל פעם העצה השייכת לנקודה שבאותה עת, עד שבסוף יזכה להתגלות בתורה ועבודה שהוא הפרי, שהוא אור של אמונה ושמחה ויישוב הדעת, להרגיש את עוצם נעימות חלקנו ועוצם הזכייה בכל נקודה של תורה ומצוות, שגם זה הוא בהרבה אופנים כי יש בו בחינת שבעים פנים, כי משתנה מאדם למאדם ומזמן לזמן וכמו שנתבאר, [וכל פרי כזה הוא בחינת לידה ולכן צריך לזה שבעין קליו שצריך בשביל לידה].

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום
אשרינו שזכינו לכה רבי שמגלה לנו כאלו סודות נוראים, תורה דעתיקא סתימאה, הרבה פעמים כשלומדים תורה בליקו"מ, אפשר לשאול מה העצה שכתובה כאן, כשמתבוננים ולומדים בעיון מוצאים עצה בכל מילה ומילה, ומגלים עולם מלא בכל דיבור של רביה"ק, והיאך הכניס את כל הפרד"ס בכל תורה, אך עלינו לדעת שעיקר הענין שצריך לצאת בכל תורה, הוא הדעת והשכל שבהם עלינו להביט על כל החיים שלנו כמו שמוהר"ן מלמד אותנו בסה"ק ליקוטי הלכות, איך כל תורה של רביה"ק זה משקפיים בהם ניתן וצריך להביט על כל התורה ועל כל הנהגה ומועד בדרך הכללית והמופלגה של רבינו, ולזכות להסתכל על העולם בדרך הצדיקים, ולצאת מההסתכלות

השטחית השקרית וראיית העולם כטבע וחסר השגחה, וכך לדוגמא בתורה הזמנית תורה לג', העצה הראשונה זה להתחיל לחיות באור הצדיק, ולדעת שהוא מדבר על החיים שלך וכל חיך נמצאים בתוך המאמר, ולהגיד את הימים שבהם קשה ברוחני וגשמי בשם ימי רע ולהאמין בצדיק שגילה לנו שגם בהם גנוח ימי טוב, ולדעת שלומר שא"א למצוא את ה' ביום זה או בתפילה זו או בנסיון כלשהו זה כאותו ששואל היכן אלוך ששכופר בעיקר, וכשכוסים לטעם בשבת והג, לדעת שמבקשים לטעום טעם אור האהבה שבדעת, ובהתגברות על הנסיגות לדעת שזה כפיית היצר הנאמרת בתורה שעל ידה זוכים שליבו ברשותו וזוכים להרגיש אהבת ה', ולדעת שהצפיה לגאולה הכללית זה שנוכל לחוות את אהבת ה'

בלי לבושי הסתר, וכן הגאולה הפרטית זה למעט הלבושים ויותר לזכות לאהוב א"ע עם השי"ת, ובלמוד התורה לחתור לתורה הנקראת שלום שמקרבת אותנו להשי"ת ולאהבתו, ולשלום עם ישראל, וכך האדם נכנס לעולם אחר, עולם של הסתכלות אמיתית, ויודע על מה להתפלל ומה חסר לו בחיים, ולאן חותר ויכול לשפוך שיחו לפני ה' שזה עצת העצות, ולומד להיות בקי ברצוא ושוב, שרביה"ק מלמד אותנו לשאוף גלות את התורה שמחיה כל דבר, והשגת אהבת ה' שקודם הבריאה, ומלמד אותנו איך בירידה ותחושת הריחוק ה' נמצא איתנו ולא עזב את אהבתו לכל אחד באשר הוא, אשרינו שזכינו לכה רבי, שנזכה ללכת בעקבות תורתיו ועצותיו הקדושים.

חיים רוטמן פניה"ק ת"ז

טעם גן עדן

תורה ל"ז [א]

השפע מלמעלה תלוי בכלי שמקבלו

[א] כל השפע שירד לעולם, בין לטוב ובין להפך ח"ו, שרשו למעלה הוא אור רוחני עליון, שאח"כ נמשך והשתלשל למטה. וכאשר השפע עדיין נמצא למעלה, בשרשו, - הוא נקרא בשם 'קמץ', וכאשר הוא יורד ומשתלשל - הוא נקרא בשם 'ציר', כי הוא מצטייר בתוך העולם.

[ב] ביאור הדברים: בתחילתו, השפע הוא מהות של 'אור' עליון סתום, שהוא שפע מופשט ללא 'ציר' - ללא צורה מסוימת, ולכן הוא נקרא 'קמץ', כי הוא קמוץ וסתום. ורק כאשר הוא יורד - ומשתלשל יותר, אז הוא מקבל 'ציר' מסוים, ואז הוא נקרא 'ציר'.

[ג] כאשר השפע נמצא בשרשו, קודם שמקבל ציר - הוא שפע שכולו טוב, ואין בו שום רע, וכמו שכתוב (איוב ג לח) 'מפי עליון לא תצא הרעות'. ורק כאשר הוא מגיע לעולם, שאז הוא מקבל ציר - הוא מצטייר לפעמים לטוב ולפעמים להיפך.

[ד] וכל זה תלוי לפי 'הכלים' שבהם מתקבל השפע. אם הכלים מתוקנים וטובים - השפע מצטייר בתוכו לטוב. ואם חס ושלום הכלים מקולקלים - גם השפע שנכנס לתוכם, מקבל

את הציור המקולקל, ומופיע בצורה של קללה חלילה.

[ה] תיקון הכלים ושלמותם - תלוי בקדושתו של האדם. אם הוא מקדש את עצמו, בפרט בקדושת הברית, יש לו כלים מתוקנים, והשפע שמוגיע אליהם, מצטייר לטובה. ואם הוא פגום חלילה, אזי הכלים שלו מקולקלים, והשפע מצטייר שלא כהוגן.

[ו] בלעם היה מקולקל, בפרט בפגם הברית, ולכן הכלים שלו היו מקולקלים ומקוללים מאד. על ידי כך, הוא רצה להמשיך קללה על עם ישראל, אך השם יתברך ריחם עלינו, וציייר לכתחילה את השפע עוד קודם השתלשלותו - לטובה ולברכה, ובלעם כבר לא היה יכול לצייר זאת באופן אחר.

[ז] וצריך לדעת שענין זה של תיקון הכלים הוא לא רק למי שהשלים את הכלים לגמרי, אלא בכל נסיון שיש לאדם בפרט בעניני קדושת הברית, אם הוא נלחם על נפשו לצעוק לה' שלא להכשל, בזה הוא משלים יותר ויותר את הכלי שלו.

ואיכהמל"ב.

פה סח

ט) 'ותורתך בתוך מעי', ופרש"י 'כל מאכלי על פי תורתך הוא', כלומר, כשאדם אוכל ע"פ תורה במחשבה של קדושה, אכילתו היא כאכילת שבת, שהאכילה היא קדושה, אך עדיין המאכל עצמו אינו דבר קדוש במהותו, אבל המצה היא כתפילין שהוא חפצא של קדושה, כשאדם רוצה להשבע בבית דין בנקיטת חפץ, הוא נוקט מזוזה או תפילין, כך יש קדושה של מצה. וכשאומרים לשם מצות מצוה חל קדושה על המצות.

והענין מבואר בספר החרדים שבכל אבר שבאדם תלויים כמה וכמה מצוות, ועל ידם האדם מקדש את אותו האבר, ושם הוא מונה כמה מצוות התלויות בכל אבר, כגון תפי' לין מצוותם ביד ובמח, ציצית בכל הגוף, ד' מינים מצוותם בידיים, סוכה ומקוה האדם נכנס בהם בכל גופו, וכך פסח הוא קדושת הפה, וזהו 'פה סח', שהפה צריך לדבר שב' חים של הקב"ה. גם בכל יום מצות ק"ש הוא בפה, אבל בפסח יש לנו מצוה 'פה סח'.

והנה כתוב בספ"ק שבלייל הסדר עושים סדר לכל השנה, הוא הכנה לאכול בקדושה וטהרה כל השנה, כי כשזוכים פעם אחת לקדושת אכילה באמת, זה משפיע על כל החיים. כמובא בספ"ק שעל לילה קדוש זה נאמר 'לילה כיום יאיר', ליל הסדר קדושתו כמו יום, לילה שמאיר באור נפלא ואת אותו האור נוכל להאיר בלבנו לכל השנה. כמו שאמר רבינו 'מי שטעם יין הונגרי כבר לא יטעה את עצמו', כלומר כשטועמים פעם אחת יין הונגרי, טעם פעם אחת מה זה נקודת הצדיק, הרשימו הזה מאיר בו כל החיים, כך כשאוכלים בקדושה בליל הסדר, זה נתון קדושה לכל השנה.

יכנו ה' לקבל קדושה זו ולהמשיך אותה על כל השנה כולה.

שני מצוות מצנינו בחג הפסח ושניהם תלויות בפה, 'סי' פור צייאת מצרים' ו'קדושת האכילה', כי מצות אכילת מצה ארבע כוסות הם מצוות התלויות באכילה, ואף ביעור חמץ עיקרו הוא במאכל דווקא, וחמץ שאינו ראוי לאכילה הקילו בו כמה דברים (עיי' א"ח ס' תמב סעי' א ועוד), ובפרט קרבן פסח שיש הרבה מצוות באכילתו ובדרך אכילתו.

נמצא שהמצוה והתיקון של חג הפסח עיקרה תלוי בפה, וכמובא (שער הכוונות דרושי הפסח דרוש ג) שעל כן נקרא חג הפסח על שם 'פה-סח', שהוא מרמז על תיקון הפה והדיבור.

ועל כן קודם שאופים את המצה חייב לומר 'לשם מצות מצוה', ובזה מקיים את מצות "שמרתם את המצות", נמצא שהקדושה חלה רק ע"י הדיבור.

ויש לבאר את עומק הענין על פי המובא בחתם סופר, שאף על פי שאכילת שבת גבוהה מאד [כמובא בליקוטי מוהר"ן שכולה אלוקות וכולה קודש], מכל מקום באכילת שבת הקדושה היא ע"י האכילה, אבל המאכל עצמו הוא המאכל כמות שהוא, אלא שכשאדם אוכל אותו בשבת הוא הופך לאור אלוקי, אבל בפסח חל קדושה באכילת מצה.

וכנודע שרביה"ק תפס מצה ואמר 'כשאוחזים מצה ביד, אוחזים אלקות ביד'. ואנ"ש אמרו שזו לא היתה מצה מהודרת במיוחד, אלא מצה פשוטה ועליה אמר רביז"ל דיבור נורא כזה, כי גם מצה פשוטה עושים לשם מצות מצוה.

וכן הוא בעצם קדושת האכילה, כמו שכתוב (תהלים מ,

עומק הפרשה

לבוש הגנה של בהמיות

נִפְשֵׁי כִּי תִּחַטְּא בְּשַׁגָּה

את עומק ענין קרבן חטאת ואת הבאתו על חטא הנעשה דווקא בשגגה, מבאר רבי נתן כי מהות השגגה היא חוסר דעת, הוא הסיח את דעתו מקדושת שבת ומאיסורי התורה, או שלא למד כלל על איסור זה, דבר זה מביא בעקבותיו חילול שבת בשוגג.

התיקון לשגגה זו היא הקרבן, כי יש שני מצבים בנפש האדם ובדעתו, האחד הוא זמן ה'דעות', בו הוא זוכר מהש"ת בדעת נכוחה, הוא עושה את מעשיו בדעת ובדבקות בהש"ת - כל אחד לפי מדרגתו, והשני הוא זמן האמונה, בו דעתו חשוכה ואינה מאירה, מחשבתו מוסחת שוב ושוב מהש"ת, באותה שעה עיקר עבודתו היא האמונה, לחזק את אמונתו בהש"ת ובתורתו, לדעת שכל מה שהוא עושה הוא מתקן למעלה מעלה, הן בתורה ועבודה והן בדברי הרשות, כמו שנאמר "להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות".

מצב הקטנות והאמונה צריך שמירה מיוחדת, כי כשהאדם יורד לקטנות הדעת יכול לשכוח כליל מהש"ת, או ליפול לכעס או לטרוניא כלפי מעלה ח"ו על שנפל למצב זה, שמירה זו מכונה בזה"ק ובכתבי האריז"ל 'כח החשמ"ל', כח זה שומר את מדת המלכות הנקראת אמונה שלא ינקו ממנה החיצונים (ראה ע"ח מב ד), כלומר, שבשעה שהאדם יורד

לקטנות ונאחז במדרגת האמונה בלבד, לא ינקו ממנו הקליפות להגביר את השכחה ולקלקל אותה כליל. כח זה נעשה דווקא על ידי בירור קליפת הבהמיות, כמובא בזוהר הק' (פר' פנחס רמ. ועוד) ובכתבי האריז"ל (ע"ח נ, ב ועוד) שהקרבן מברר את קליפת נגה והבהמיות, קליפה זו היא המסיתה את האדם להמשיך אחר תאוות לבו ושאר מושכת את האדם אינה רעה במהותה, אלא היא משיכה ממנו את הש"ת וכשנופל בה היא מתחברת לקליפות הגמורות ומביאה אותו לידי ירידה גמורה רח"ל, ולכן תיקונם הוא דווקא בעבודת הקרבנות, כשמביא בהמה לקרבן, נשרף הרע והבהמיות הגמורה שבה, והקדושה שבה מתבררת ועולה למעלה.

וכך גם כשמקריב לה' את קרבנו האישי - את תאוות לבו, דווקא בעת שיורד אליהם בשעת החושך וההסתרה, אם יעסוק באותה שעה במעשיו בקדושה הראויה, אם ינצל את משיכתו לתאוות העולם כדי להתקדש במותר לו, ובעיקר לעסוק בהם לשם שמים ולדבק את מחשבתו בפנימיות מעשיו - כל אחד לפי מדרגתו, בזה הוא מברר קליפה זו ומעלה את הטוב שבה ליצור ממנו את כח החשמ"ל לשמור על הקדושה והאמונה.

(ע"פ ליקו"ה הל' נדיקין ב)

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

הלכות פסח בחינוך

הלכות בדיקת חמץ

בדיקת חמץ - הבדיקה צריכה להיות לאור הנר, וחז"ל דרשו זאת מהפסוק 'נר ה' נשמת אדם', כי הבדיקה צריכה להיות לאור הנשמה - גם כשאנו מחנכים, וכביכול עוסקים בביעור חמץ - ביעור מידות הרעות וחינוך למידות טובות, הבדיקה צריכה להיות מתוך השראה שלפנינו עומדת נשמה גדולה שמאירה עולמות עליונים, ורק לאור הנר הזה אפשר לבדוק ולחפש את החמץ.

ביטול חמץ - תור הלא ניתנה למלאכי השרת, אי אפשר לבער באמת את כל הפיזורים, ולכן לאחר שבדוקים החמץ, מציאנו מה שמצאנו, את השאר מבטלים בלב, פשוט מפקירים, אי אפשר לחנך לגמרי, צריך להתמקד בנקודות עיקריות של חמץ שיש בהם שיעור כזית, ואת השאר להפקיר, לא לראות, כאילו אותם בעיית אינם קימות.

ברכת ביעור חמץ - ברכת ביעור החמץ היא ברכה על עצם הבדיקה, לא על התוצאה - על מציאת החמץ וביעורו, איננו מחוייבים להביא תוצאות, אנו צריכים לחנך כי כך צווה ה' - 'ולא עלך המלאכה לגמור'.

שיעור חמץ - השיעור שמוטר להשחות את הבצק הוא ח"י דקות, יותר מכך הוא מחמיץ. הערנו הערה, העברנו ביקורת, שפכנו מים על הקמח, נפלא, אך בל נשכח שאנחנו המשכנו את החיים, והילד נשאר עם ההערה בליבו, היא יכולה להחמיץ במחשבתו, יש להזהר שלא יעברו את שיעור החימוץ - ח"י דקות, כלומר לא לדכאות את הח"יות של הילד (על פי ליקו"ה פסח א').

הכסיפו פניו - שיעור שהיית החמץ הוא עד שהכסיפו פניו, כאדם שעמדו מרוב פחד, יש להיזהר להגיע לשיעור הזה, גם בשעת חינוך, לשמור שלא יכספו פניו.

גאולת מצרים

הכנה לגאולה - משה רבינו לא בא ביום אחד וגאל את ישראל, הוא הכין אותם לקראת הגאולה, עורר בהם ציפייה ואמונה שה' עתיד להתגלות לפנייהם להוציאם ולגאלם, כי הנפש צריכה הכנה לכך.

גם בחינוך, יש הרבה לדבר ולעורר תקווה בקרב הנערים, לגלות להם שאנו מאמינים בהם, ורואים אותם בהמשך חייהם במצב של גאולה - במציאות טובה יותר. כפי האמונה שאנו מאמינים בהם, וכפי האמונה בעצמם שהצלחנו להחזיר בהם, כך באמת נוכל לבוא בדרישות של חינוך, אז מבינים הם שרוצים אנו בטובתם, ושבאמת הולכים לקראת שינוי שיוצא להם בעצמם.

גאולת הדעת - היציאה ממצרים לא היה רק יציאה מארץ אחת לארץ אחרת, אלא היתה גאולת הדעת משעבוד וקטנות, ולכן היה צריך משה להכין וללמד את אותה הדעת, ואילו לא היה עושה זאת, והיה רק מופיע בפניהם וגואלם תיכף ומיד, אזי היו מוצאים את עצמם מחוץ למצרים עם הקטנות של מצרים.

גם בחינוך מעבר להוראות חינוכיות בהם דורשים אנו מהם לבצע עניני יהדות - כביכול בשביל לצאת ממצרים, צריך לראות לגאול את הדעת שלהם, לקרבם לרעיון - לדעת' של היהדות, שלא ימצאו את עצמם מחוץ למצרים עם קטנות של המצרים.

מזל טוב! ביום המישי הקרוב - ח' לחודש ניסן, יסיימו רבבות עמך בית ישראל הקובעים עיתותיהם לעסק התורה במסגרת 'הדף היומי' העולמי - את מסכת נזיר. למחרתו בערב שבת הגדול, נתחיל כולנו בלימוד מסכת סוטה. טעמו ורואו כי טוב ה'!

שירה חדשה שפחו גאולים: יצא לאור אלבום שירים חדש 'שירת גאולים', ניגונים עתיקי יומין; זמירות ההגדה ושביעי של פסח הנהוגים בקרב חסידי ברסלב. מאת בעל המנגן הרה"ח ר' יוסף קרדונר. ניתן להשיג בחנות 'משך הנחל' רח' מאה שערים ירושלים, או בטל': 0527609869.

קמפיין 'מכפילים את האור' מבית 'עלה לתרופה' מסתיים אי"ה בחצות מוצאי שבת קודש זו. בס"ד אחר היענות רבתית מאת הציבור הק' למנן מפעל הקירוב האדיר הזה, עדיין ישנם מקומות רבים שמתחננים ממש לקבל את הגליון לאזור מגוריהם, אך קצרה ידנו מלמלאות את צעקתם. ובזאת פונים אנו אליכם, יהודים היודעים את נחיצות מפעל ההפצה הזה: רחמו על נשמות אחיכם שבשדות! רחמו על נשמות צמאות המצפים מאיתנו להגיע גם אליהם! בבית הכנסת שלך מן הסתם יגיע העלון, גם אם לא תיתן כתף, אך מה יהיה איתם?? קח לך בית כנסת בסך של 50 ₪ לחודש, ובנוסף תזכה במתנה ייחודית: שליח 'עלה לתרופה' יערוך עבור משפחתך פדיון נפש בציון רבינו הק' באומן, בעת רצון של חצות לילה! דרכי תרומה: בכרטיס אשראי במס' *5967. בעמדות נדרים פלוס | במזומן ובהוראת קבע - בתאום בדוא"ל המערכת | בהעברה בנקאית לבנק הפועלים, סניף 692 חשבון 679669 ע"ש מכון 'עלה לתרופה'.

י"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

ותעזרנו להמשיך קדשת חדש ניסן, ראש חודשים, עלינו ועל כל ישראל...
בן ברחמי הרבים תושיענו ותגאלנו
בכל דור ודור בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש מעמך ישראל, שתצילנו
כלנו בכח קדשת החודש הזה ראש חודשים ראשון הוא לנו לחדשי השנה, שהוא חדש ניסן הקדוש, גאולת וישועת ישראל, שנזכה כלנו על ידי זה לגאולת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה:
ליקוטי תפילות ח"ב, ה'

יהלום
כל תקוותינו וכל גאולתנו
ופדות נפשנו שאנו מקוים
ועוסקים להמשיך עלינו בכל יום, הכל הוא בכח הצדיקי
אמת: אוצר היראה, פסח כה

מהו למעשה נקודת הגאולה שאליה אנו כה משתוקקים בחג הפסח?

פרעה עומד על העורף ואינו מניח שהדעת ירד ויתפשט ללב, ולכן גם קשה לנו לדבר לפני ה', לשיר ולומר, להודות ולשבח ולהתפלל בכונה, למרות שאנו יודעים בראש מציאות ה'. ועיקר הגאולה הוא שזוכה שירד הדעת ללב, וכך נוכל מחדש לפתוח את הפה, לספר נפלאות ה', ולהרבות בסיפור יציאת מצרים, ולמצוא דרך להתדבק תמיד להשי"ת על ידי הלל הודיה, וניגונים דקדושה (ליקוטי הלכות אפטרופוס ג'), שעל שם זה נקרא פסח מלשון "פה - סח".

גם בשנה שעברה השתוקקתי לפסח, ולא ראיתי שנגאלתי, האם שייך באמת להגאל?

שאלה זו היא אשר עומדת בעומק הלב, והיא המונעת מהאדם להגאל, והוא מזכיר במקצת את השאלה "מה העבודה הזאת לכם", שעל זה עונים לו "אלו היה שם לא היה נגאל". צריך להתחדש באמונה איתנה שבדאי הולך להיות גאולה.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הכנת הבית לפסח (ב)

אם אין עתידים לכבסם, צריך בנוסף לזה גם לנער הבגדים ואת הכיסים בשעת שריפת חמץ, ואם אין רוצים לא לכבס ולא לנער, אפשר להניחם במקום שמוכרים לגוי, אך יש להניחם שם לפני סוף זמן שריפת חמץ.
ו' שטריימל, יתכן מאוד שיש שם איזה פירור של חמץ ויש לחוש שיפול לתוך האוכל בפסח, ועל כן יש להברישו היטב עם מברשת, וזוהי בדיקתו.

- הספרים
א. ספרים שמתמשים עמיהם בעת האוכל, כגון זמירות וברכונים וכיוצא בהם. וכן ספרים שלומדים בהם בכלל, שמצוי שאוכלים לידם.
ב. ספרים שהיו בבית הכנסת, שמצוי שם הרבה חמץ.
בספרים שהילדים מחזיקים בבית ספרם, שמצוי שם חמץ.
ספרי קריאה.
והבדיל 'ספר טלפון', שמצוי להשתמש בו בעת האוכל.
- חייבים לנקות ולבדוק כל דף. וכיון שקשה לעשות כן, אפשר למכרם במכירת חמץ, אך אז יש להניחם במקום שמניחים שם כל מה שמוכרים לגוי.
אמנם ספרים המצופים בניילון, קל לנקותם אף ממשוה חמץ, ואז אפשר להשאירם ולהשתמש בהם בפסח.
ב. ספרים שאין משתמשים עמיהם כלל בשעת אכילה, יש הסוברים שגם הם צריכים בדיקה בכל דף, אך למעשה נהגו להקל בזה, ויש על מה לסמוך.
ומי שרוצה להדר, יוציאם מהארון ויחבטו בהם פעם אחת, כדי שאם יש עליהם איזה פירור גדול קצת, בודאי יפול. [אבל כאמור מקודם הרי

מתחדש בקו
הימים טובים
24 שעות אקסטרה
02-50-90-567
אודיש